PAUL WASHER

İSA MESİH'İN MÜJDESİ

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü makalelerde kullanmak üzere yapılan kısa alıntılar haricinde hiçbir şekilde izinsiz olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu doğrultuda herhangi bir istekte bulunmak isteyen şahıslar, aşağıda adresi verilen yayıncıya başvurmalıdırlar.

info@karanliktanisiga.com

www.heritagebooks.org

Yazar: Paul Washer

Özgün adı: *The Gospel of Jesus Christ*

Türkçesi Reformation Heritage Books izniyle © 2020 Karanlıktan Işığa Yayınları tarafından basılan bu kitabın orijinali © 2016 Reformation Heritage Books; *The Gospel of Jesus Christ* adıyla ABD'de basılmıştır. Her türlü hakkı saklıdır.

Originally published in the U.S.A. under the title *The Gospel of Jesus Christ*, by Paul Washer; Copyright © 2016 Turkish edition © 2020 by Karanlıktan Işığa Publications with permission of Reformation Heritage Books, Inc. All rights reserved.

ISBN:

E-kitap:

1. Basım: Şubat 2020

Bu kitabın çeviri ve düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Çeviri Takımı tarafından yapılmıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

REFORMATION HERITAGE BOOKS
RHB
SOLUS CHRISTUS

İSA MESİH'İN MÜJDESİ

Hristiyanlığın ana mesajı İsa Mesih'in Müjdesi'dir. "Müjde" kelimesi "iyi haber" anlamına gelmektedir. Hristiyanlık tüm zamanların gelmiş geçmiş en iyi haberini sunar! Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, Müjde en büyük sorunlarımıza tek çözümü sunmaktadır. Hiçbir eğitim programı, hiçbir siyasi parti veya hiçbir psikoterapi insanlığın en derindeki sorununa çözüm getiremez. İnsan bilgeliği bizlere geçici birçok fayda sunmuş olsa bile, tarih dünyayı feryat ettiren bu suçluluk ve ahlaki çöküntü karşısındaki çaresizliğimizi sürekli olarak bizlere göstermiştir.

Müjde, Tanrı'nın geldiğini ve bizler için zafer kazandığını gözler önüne serer. Özellikle bunun bizim yaptıklarımızla veya yapabildiklerimizle değil, bizzat Tanrı'nın kendi halkı uğruna yaptıklarıyla ilgili olması, bu haberi iyi bir haber yapmaktadır. Müjde, umuttan yoksun olan bir dünyaya yapılan ilahi müdahalenin ilanıdır.

Müjde, İsa Mesih'in geliş haberini duyurmaktadır. Yaklaşık iki bin yıl önce Roma İm-

paratorluğu'nun yükseliş dönemlerinde Tanrı, her ulustan insanları günahlarından ve ıstıraptan kurtarmak amacıyla kendi Oğlu'nu insanlık tarihinin içerisine göndermiştir. Mesih, bir bakirenin rahminde Tanrı'nın Ruhu'ndan vücut bulmuş ve Nasıralı İsa, yani Tanrı-insan olarak dünyaya gelmiştir.

İsa günahtan ötürü düşmüş insanların günahlarını üstlenmek ve bizim yerimize kendi canını feda etmek için gelmiştir. Onun ölümü, günahkârlar karşısında Tanrı'nın adaletinin gerektirdiklerini yerine getirmiş ve adil olan Tanrı'nın onları bağışlamasını mümkün kılmıştır. Üç gün sonraki dirilişi, O'nun gerçekten de Tanrı'nın Oğlu olduğuna ve ölümünün Tanrı tarafından günahlarımızın ödenen bedeli olarak kabul edildiğine tanıklık etmektedir. Artık tüm insanlar tamamen bağışlanabilir, Tanrı'yla barışabilir ve İsa Mesih'e ve ölümüne iman ederek sonsuz yaşama kavuşabilirler. Bu yüce kurtuluş eylemi aracılığıyla Tanrı, bizlere kendisinin kim olduğunu açıkça göstermiştir.

Tanrı'nın Karakteri

Müjde'yi anlayabilmek için Tanrı'yla ilgili bazı şeyleri kavramamız gerekmektedir. Tanrı çevremizi kuşatan ve herhangi bir kişiliğe sahip olmayan bir güç veya bir enerji değildir. O Her Şeyin Yaratıcısı ve Rab'bi olan kişisel Tanrı'dır (Yaratılış 1). Kutsal Kitap bizlere gerçek olan tek

Tanrı'nın Üçlübirlik olarak var olduğunu öğretmektedir: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh (Matta 3:16-17; 28:19). Bunlar ayırt edilebilecek şekilde birbirlerinden farklı kişiler olmakla birlikte üç değil, birdirler (Yuhanna 10:30-33). Üçü de aynı tanrısal özelliklere sahip olan aynı tanrısal özü paylaşır. Tanrı'yı eşsiz kılan bu özelliklerden dolayı Rab, günahkârların kurtulabilmesi için bir kurban talep etmektedir. Dolayısıyla Mesih'in ölümüne olan ihtiyacımızı görebilmemiz için bu Üçlübirlik Tanrısı'nın karakteri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmamız gerekmektedir.

Tanrı Sevgidir

Kutsal Kitap bizlere Tanrı'nın sevgi olduğunu (1. Yuhanna 4:8) ve O'nun bu sevgisinden dolayı başkaları için özgürce ve bencillikten uzak bir şekilde eylem gösterdiğini öğretmektedir. Tanrı'nın sevgisinin O'nun yaptığı bir şeyden, takındığı bir tavırdan veya sahip olduğu bir duygudan çok daha fazlası olduğunu anlamamız önemlidir. Bunlardan ziyade sevgi, Tanrı'nın sıfatlarından biridir veya bir başka ifadeyle O'nun özü veya doğasıdır. Tanrı yalnızca sevmez; O sevgidir. Sevgi her ne ise, Tanrı onun özüdür ve gerçek sevgi tamamıyla onun esas kaynağı olan Tanrı'dan doğar. Tanrı'nın sevgisiyle bağdaştırılan diğer kelimeler iyilik, merhamet, lütuf ve sabırdır. Ne düşünürsek düşünelim veya ne duyarsak duyalım, Kutsal

Kitap'ın sarsılmaz tanıklığı Tanrı'nın sevgi olduğunu söyler.

> Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. (1. Yuhanna 4:8)

> RAB sevecen ve lütfedendir, Tez öfkelenmez, sevgisi engindir. (Mezmurlar 103:8; ayrıca bkz. Mısır'dan Çıkış 34:6; Mezmurlar 86:15; 145:8)

> Yine de RAB size lütfetmeyi özlemle bekliyor, Size merhamet göstermek için harekete geçiyor. Çünkü RAB adil Tanrı'dır. Ne mutlu O'nu özlemle bekleyenlere! (Yeşaya 30:18)

> Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir. (Yakup 1:17)

Tanrı Kutsaldır

Kutsal Kitap bizlere Tanrı'nın kutsal olduğunu öğretir (Yeşaya 6:3). Kutsal kelimesi "ayrı" veya "ayrılmış" olma durumunu ifade eder. Söz konusu Tanrı olduğunda bu kelime iki önemli anlam taşımaktadır. Bunlardan ilki, Tanrı'nın tüm yaratılışın üstünde ve yaratılmış varlıkların hepsinden ayrı olmasıdır. Tüm ihtişamlarına rağmen, yeryüzünde veya gökteki her şey

O'nun tarafından yaratılmış sıradan varlıklardır. Yalnızca Tanrı her şeyden ayrı, her şeyin üstünde ve kıyaslanamayacak şekilde Tanrı'dır. İkinci olarak, Tanrı'nın kutsallığı O'nun kirli ve günahlı olan her şeyden, ahlaki yönden bozulmuş yaratılışın tümünden üstün ve ayrı olduğu anlamına gelir. Tanrı günah işleyemez, günahtan zevk alamaz ve günahla dost olamaz.

> Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor." (Yeşaya 6:3)

> Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur. (1. Yuhanna 1:5)

> Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hoş göremezsin. (Habakkuk 1:13)

> Ayartılan kişi, "Tanrı beni ayartıyor" demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılamadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. (Yakup 1:13)

> Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin, Kötülük senin yanında barınmaz. (Mezmurlar 5:4)

Tanrı Doğrudur

Doğru kelimesi Tanrı'nın ahlaki mükemmelliğini ifade eder. Kutsal Kitap'a göre Tanrı tamamen doğru olan bir varlıktır ve her zaman karakterine tamamen uygun bir şekilde hareket eder. Tanrı'nın doğasında veya yaptıklarında hiçbir yanlışlık veya hata yoktur. Onu yanlış yapmakla suçlayacak herhangi bir iddiayı haklı çıkaracak hiçbir şey yapmaz ve yapmayacaktır. Yaptıkları, hükümleri ve yargıları tamamıyla mükemmeldir.

> Çünkü RAB doğrudur, doğruları sever; Dürüst insanlar O'nun yüzünü görecek. (Mezmurlar 11:7)

> O Kaya'dır, işleri kusursuzdur, bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir. (Yasa'nın Tekrarı 32:4)

Tanrı'nın doğruluğu yalnızca O'nun karakterini değil, ama aynı zamanda O'nun yaratılışla ve özellikle insanlarla olan ilişkisini de tarif eder. Kutsal Kitap'a göre Tanrı, kendi isteğini bütün insanlara yaratılış aracılığıyla (Romalılar 1:20, 32) ve vicdanları aracılığıyla (Romalılar 2:14-16) açıkça göstermiştir. En bariz şekilde de Tanrı, kendisini Sözü, yani Kutsal Kitap aracılığıyla bizlere göstermiştir (Mezmurlar 19:7-

11). O her bir insanı onlara gösterilmiş olan ölçüte göre yargılayacaktır. Gün gelecek Tanrı, doğruluğunun ve adaletinin getirdiği en katı ölçütlerle her bir insanı yargılayacak ve iyiyi ödüllendirip kötüyü de cezalandıracaktır.

> Oysa RAB sonsuza dek egemenlik sürer, Yargı için kurmuştur tahtını; O yönetir doğrulukla dünyayı, O yargılar adaletle halkları. (Mezmurlar 9:7-8)

> Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır, ister iyi ister kötü olsun. (Vaiz 12:14; ayrıca bkz. Süleyman'ın Özdeyişleri 5:21; 15:3; İbraniler 4:13)

> Ben RAB, herkesi davranışlarına, yaptıklarının sonucuna göre ödüllendirmek için yüreği yoklar, düşünceyi denerim. (Yeremya 17:10; ayrıca bkz. İbraniler 9:27)

Tanrı'nın insana yönelik yargısının haksız veya acımasızca olmadığının, ancak bu yargının O'nun iradesinin ve doğru karakterinin bir sonucu olduğunun her zaman farkında olmamız gerekir. Kötülüğü yargılamayan bir Tanrı, seven, iyi ve doğru bir Tanrı olmazdı. Kötülüğün bastırılmadığı ve yargılanmadığı bir yaratılış kısa sürede kendi kendisini çökertirdi.

Bu Tanrı'yla tanıştınız mı? Tanrı hakkında

konuşmak ve Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki görkemiyle karşılaşmak arasında çok büyük bir fark vardır. Tanrı bilindiğinde insan bir hiç olur. O'nun kutsallığına bir anlık bakış bizleri alçaltır ve dehşete düşürür. Tanrı'nın bizleri yarattığı, henüz bozulmadığımız durumdayken bile bizler yalnızca hizmetkârlardık ve O Her Şeye Egemen RAB'di. Bizler ise O'na karşı günahımızdan dolayı daha da aşağılara düştük.

İnsanlığın Karakteri

Müjde'yi tam anlamıyla kavrayıp takdir edebilmemiz için yalnızca Tanrı'nın karakterine dair değil, insanlık olarak kendi karakterimize dair de bazı şeyleri anlamamız gerekir. Kutsal Kitap'ın bizim hakkımızda söyledikleri pohpohlayıcı veya hoş olmasa da doğrudur.

İnsanlık Ahlaki Yönden Çökmüştür

Günaha düşmeden önce insan asildi, ancak insanın şu anda içerisinde bulunduğu durum içler acısıdır. Kutsal Kitap bizlere insanlığın iyi olarak yaratıldığını söylese bile (Yaratılış 1:26, 31), tüm insanlar ruhsal olarak ölmüştür (Efesliler 2:1). Doğamız gereği ahlaki yönden çökmüşüz, kötülüğe meyilliyiz ve doğru Tanrı'ya karşı düşmanlık içerisindeyiz.

> Bulduğum tek şey: Tanrı insanları doğru yarattı, oysa onlar hala karmaşık çözümler arıyorlar. (Vaiz 7:29)

> Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez, Onu kim anlayabilir? (Yeremya 17:9)

> Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır. (Matta 15:19)

> Hepimiz murdar olanlara benzedik, bütün doğru işlerimiz kirli paçavra gibi. Yaprak gibi soluyoruz, suçlarımız rüzgar gibi sürükleyip götürüyor bizi. (Yeşaya 64:6)

> Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de. (Romalılar 8:7)

Okuduğunuz bu ayetler sizleri belki gücendirebilir ancak ayetlerin insanlığa yönelik ithamları tarihin her sayfasında doğrulanmaktadır. Dahası, eğer kendinize karşı dürüst olursanız, Tanrı'nın kutsal yasası olan On Emir'e sürekli olarak karşı gelen düşüncelerinizin, sözlerinizin ve eylemlerinizin de bunu doğruladığını göreceksiniz. (Mısır'dan Çıkış 20:1-17; bkz. Matta 5:21-48).

Suçlu ve Mahkûm

Kutsal Kitap, bu içsel ahlaki çöküntünün bizleri kutsal, adil ve sevgi olan Tanrı'nın ölçütlerine sürekli olarak karşı gelmeye sürüklediğini öğ-

retmektedir. İstisnasız hepimiz hem doğamız hem de yaptıklarımız gereği günahkârız. Tanrı'nın önünde suçlu ve özürsüz bir şekilde durmaktayız.

> Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. (Romalılar 3:23)

> Günah işlemeyen tek kişi yoktur. (1. Krallar 8:46)

> Yazılmış olduğu gibi: "Doğru kimse yok, tek kişi bile yok. Anlayan kimse yok, Tanrı'yı arayan yok. Hepsi saptı, tümü yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile!" (Romalılar 3:10-12)

> Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz. (Romalılar 3:19)

> Ya RAB, sen suçların hesabını tutsan, kim ayakta kalabilir, ya Rab? (Mezmurlar 130:3)

Kendinizi sınayın. Günahkâr mısınız? Bu soruda kastedilen şey bazı hatalar yapıp yapmadığınız değildir. Burada kastedilen şey birkaç hata yaptığınızı kabul edip etmemeniz de değildir. Günahkâr bir yüreğe sahip olduğunu-

zun ve Tanrı'nın yasaları karşısındaki sabıkanızın farkında mısınız? Bahane göstermeyin. İyi bir insanmış gibi davranmayın. Eğer öyle davranıyorsanız, İsa'nın size vereceği hiçbir şey yoktur çünkü O günahkârlar için gelmiştir. Ama siz kederle günahınızı kabul ediyorsanız, o zaman Tanrı'nın bilgeliği sizin son derece büyük olan bu probleminize olağanüstü bir çözüm sağlamıştır.

Büyük İkilem

Tanrı'nın kutsal ve doğru olduğunu bilmek rahatlatıcıdır. Eğer evrenin her şeye gücü yeten Yaratıcısı kötü olsaydı, bu korkunç bir şey olurdu. Ancak insan biraz düşününce aslında Tanrı'nın mutlak iyiliği rahatsız edicidir. Eğer Tanrı iyiyse, biz iyi olmayanlara ne yapacaktır? İyi ve doğru Tanrı, bencil, kötülüğe meyilli ve itaatsizlik eden biz insanlara ne yapacaktır? Eğer yeryüzünün Hakimi bizlere adaletine uygun düşen şekilde davranacak olsa, hepimizi mahkûm etmesi gerekmez mi?

Bu tür sorular bizleri dini ve felsefi soruların en büyüğüne getiriyor: Tanrı nasıl hem adil olur hem de adaleti uyarınca mahkûm edilmesi gereken kişileri bağışlar? Tanrı nasıl hem kutsal olur hem de kötü olanlara dostça davranır? Kötüyü aklayan, RAB'bi tiksindirir (Süleyman'ın Özdeyişleri 17:15). Öyleyse nasıl olur da Tanrı bizim gibi günahkârları hem aklar hem de hala

adil kalır (Romalılar 3:26)?

Tanrı'nın İkilemimize Cevabı

Eğer Tanrı adaletine göre davranırsa, bütün günahkârların mahkûm edilmesi gerekir. Eğer Tanrı günahkârları bağışlarsa da o zaman O'nun adaletine gölge düşmüş olur. Bu büyük ikileme verilmiş olan cevap yalnızca Müjde'de bulunur. Tanrı adaletle insanlığı mahkûm etti ve O'na karşı işlediğimiz suçların karşılığının talep edilmesini buyurdu. Ancak Tanrı aynı zamanda sevgiyle insanlığa büründü, günahımızı taşıdı, bizim hak ettiğimiz cezayı çekti ve bizim yerimize öldü. Günahımızın karşılığını talep eden Tanrı, kendisini bizim yerimize sunarak gereken karşılığı ödedi. Müjde'yi gerçekten iyi haber yapan işte tam da budur!

Yerimize Geçen İsa Mesih

Kutsal Kitap'a göre Baba, kendi sevgisinden dolayı bizler için Oğlu'nu kurban olarak sunarken, Oğul da yine kendi sevgisinden dolayı kendi canını bizler uğruna feda etmiştir.

> Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. (Yuhanna 3:16)

> Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz. Çünkü

> Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. (1. Yuhanna 4:8-10)

> [İsa şöyle dedi,] "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." (Yuhanna 15:13)

Çarmıh

İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu, kendisini halkının günahlarına karşılık çarmıh üzerinde feda etmiştir. Birçok tarihçiye göre çarmıh, insanlığın geliştirdiği en acımasız işkence yöntemlerinden birisidir. Bu acımasızlık iki noktayı ortaya koyması açısından önemlidir.

Bunlardan ilki, bu acımasızlığın Tanrı'ya karşı olan düşmanlığımızın büyüklüğünü göstermesidir. Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi ve dünya Tanrı'dan o kadar çok nefret etti ki, Oğlu'nu en kötü işkence şekliyle ölüme yolladı.

İkinci olarak ise çarmıhın acımasızlığı Tanrı karşısındaki günahımızın büyüklüğünü ortaya koyar. Tanrı karşısındaki suçlarımız ve bunların cezaları o kadar ağırdır ki, yalnızca Tan-

rı'nın Oğlu'nun tarif edilemez acıları ve ölümüyle ödenebilmiştir!

Mesih'in çarmıhta katlandığı fiziksel acılar ve ölüm kesinlikle gerekliydi. Ancak anlamamız gerekir ki O'nun acıları kötü insanların acımasızlığından çok daha fazlasını kapsıyordu. Çarmıh üzerinde Mesih, Tanrı'nın yargısına maruz kaldı! Tanrı'nın adaleti günahlarımızın karşılığında bir bedel talep ediyordu ve O'nun gazabı bizlere karşı alevlenmişti. Tanrı'nın adaletinin yerine gelebilmesi ve gazabının yatışabilmesi için Mesih'in bizim hak ettiğimiz yargıya maruz kalması gerekiyordu. Bu sebeple, O bizim günahımızı yüklendi, bizim yerimize lanetlendi, Tanrı tarafından terk edildi ve Tanrı'nın bize yönelmiş olan tüm gazabına O uğradı.

Mesih Günahlarımızı Yüklendi. Günahlarımız çarmıhta Mesih'e yüklendi. Bu demek oluyor ki Tanrı, günahlarımızı Mesih'in hesabına geçirdi ve onları O'nun günahlarıymış gibi saydı. Sonunda Mesih, Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde suçlu ilan edildi ve suçlu tarafmış gibi muamele gördü.

> Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi. (Yeşaya 53:6)

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için

> günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım. (2. Korintliler 5:21)

Mesih Bizim Lanetimize Katlandı. Kişinin Tanrı tarafından lanetlenmesi, Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun ve mahkûmiyetinin o kişiye yönelmesidir. Hepimiz günahlarımızdan ötürü Tanrı'nın laneti altındaydık. Bizleri lanetten kurtarmak adına Mesih bizim için lanetlendi ve Tanrı'nın yargısına maruz kaldı. Bizleri kurtardı ve bu, adalet karşısında serbest kalabilmemiz için Mesih'in gereken bedeli tamamıyla ödediği anlamına gelir.

> Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir." (Galatyalılar 3:10)

> Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır. (Galatyalılar 3:13)

Mesih Tanrı Tarafından Bizim Yerimize Terk Edildi. Günahın en korkunç sonuçlarından biri Tanrı'nın huzurundan ve O'nunla olan ilişkimizden ayrılmak ve O'na yabancılaşmaktır.

> Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, Sesinizi işittiremez oldunuz. (Yeşaya 59:2)

> Bu sonsuz ayrılıktan bizleri kurtarmak için Mesih, Golgota'da günahlarımızı yüklendi ve Tanrı tarafından bizim yerimize terk edildi. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, "Eli, Eli, lema şevaktani?" yani, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı. (Matta 27:46)

Mesih Bizim İçin Tanrı'nın Gazabına Uğradı. Çok beğenilen bir gerçek olmasa da Kutsal Kitap bizlere Tanrı'nın, insanların dur durak bilmez kötülüğünden dolayı onlara karşı sürekli öfkeli olduğunu öğretmektedir. Mezmurlar 7:11 şöyle söyler, "Tanrı adil bir yargıçtır, öyle bir Tanrı ki, her gün öfke saçar."

Tanrı'nın öfkesi kontrolsüz, mantıksız veya bencilce bir duygudan kaynaklanmaz, ancak O'nun kutsallığının, doğruluğunun ve iyi olan her şeye yönelik sevgisinin bir sonucudur. Tanrı günahtan nefret eder ve korkunç ve çoğunlukla şiddet dolu bir gazapla günahın karşısındadır. Eğer insan Tanrı'nın gazabı altındaysa, bunun sebebi insanın O'nun egemenliğine ve isteğine karşı gelip meydan okuması ve kötülüğü seçmesidir.

Bütün insanlar günahkâr ve dolayısıyla suçlu olduklarından Tanrı'nın gazabını hak etmektedirler. Ancak sevgiden dolayı Mesih bizim hak ettiğimiz gazap kâsesini almış ve onu son damlasına kadar içerek tanrısal adaletin bizden beklediği her şeyi karşılamıştır.

> İsrail'in Tanrısı RAB bana şöyle dedi: "Elimdeki öfke şarabıyla dolu kâseyi al, seni göndereceğim bütün uluslara içir." (Yeremya 25:15)

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. "Baba" dedi, "Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun." ... İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. "Baba" dedi, "Eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun." (Matta 26:39, 42)

> Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, Acılarımızı o yüklendi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. (Yeşaya 53:4-5)

Mesih Bizim Yerimize Öldü. Bizim günahkârlığımıza karşı Tanrı'nın yargısının en büyük

kanıtı fiziksel ölüm, yani ruhun bedenden ayrılışıdır. Adem'in zamanından bu yana bütün insanlar korkunç ve inkâr edilemez ölüm gerçeğiyle karşı karşıyadır (Romalılar 5:12). Kutsal Kitap bizlere ölümün aslında bu yaratılışın doğal bir parçası olmadığını öğretmektedir. Bunun yerine ölüm, Tanrı'nın insanlara günahlarından ötürü verdiği bir hükümdür. Bizleri ölümün gücünden kurtarabilmek adına Mesih'in bizim yerimize ölmesi gerekiyordu.

> Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır. (Romalılar 6:23)

> İsa yüksek sesle, "Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum!" diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi. (Luka 23:46)

> Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi. (1. Petrus 3:18)

Mesih sadece bir şehitmiş gibi ölmedi, ancak tüm günahkâr insanlığın Kurtarıcısı olarak öldü. Son nefesini vermeden önce şöyle söyledi, "Tamamlandı!" (Yuhanna 19:30). Bunu söyleyerek O'na iman edenlerin tüm günahlarının bedelini kendi ölümü aracılığıyla tamamıyla

ödediğini ifade etmiştir.

Mesih'in günahkârlar için öldüğüne inanıyor musunuz? Eğer inanmıyorsanız, yalan söylemesi imkânsız olan Tanrı Sözü'ne karşı neden direniyorsunuz? Eğer inanıyorsanız, bu büyük gerçek sizi ne şekilde etkiledi? Çarmıha gerilmiş Rab'be karşı kayıtsız kalıyor musunuz? Ya da daha da kötüsü, kötü ve ahlaksız bir yaşam sürmek için Mesih'in çarmıhını bir bahane olarak mı kullanıyorsunuz? Eğer Mesih'in ölümü yüreğinizde yer bulduysa, artık kendiniz için yaşayamaz, sizin için ölmüş ve dirilmiş Olan'ın uğruna yaşamak için içinizde sürekli bir istek duyarsınız. Tanrı, O'nun çarmıhtaki bilgeliğini ve gücünü görebilmeniz için bir kez gözlerinizi açtıysa, artık asla aynı kişi olamaz, diri Mesih'i takip edersiniz.

Diriliş

Kutsal Kitap'ın tanıklığı, Mesih'in kendi halkının günahları için sadece öldüğünü değil, aynı zamanda üçüncü gün ölümden dirildiğini bizlere aktarır. İsa Mesih'in dirilişi Hristiyanlığın temellerindendir. Eğer Mesih dirilmediyse, Müjde sadece bir efsanedir ve imanımız da boştur (1. Korintliler 15:14). Ancak Mesih'in dirilişi tarihsel bir gerçek olduğu için bu, Mesih'in kim olduğuna ve bizim için neler yaptığına dair bütün iddialarının doğru olduğunu göstermektedir.

Diriliş, Mesih'in Tanrı'nın Oğlu Olduğunun Kanıtıdır. Yuhanna 2:18-19 ayetlerinde Yahudi yetkililer, İsa'dan tapınaktaki satıcıları kovmaya yetkisinin olduğunu ispatlayabilmesi için bir belirti isterler. Onlara cevap olarak İsa şöyle der, "Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım." Romalılar 1:4'te Elçi Pavlus, İsa'nın "kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi" diye yazmıştır. Bu, İsa'nın dirilişte Oğul haline geldiği anlamına gelmez, tam tersine diriliş, İsa'nın ezelden beri Oğul olduğunun Baba tarafından doğrulanışıdır.

Diriliş, Tanrı'nın Mesih'in Ölümünü Günahlarımızın Bedelinin Tam Ödenmesi Olarak Kabul Ettiğinin Kanıtıdır. Romalılar 4:25'e göre Mesih "suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi." Bu metinde anlatılmak istenen şey şudur: Tanrı, İsa Mesih'i diriltmiştir. Çünkü İsa Mesih'in ölümü, Tanrı'nın adaletinin gerektirdiklerini karşılamış ve imanlıların bağışlanıp Tanrı'nın önünde doğru bir şekilde durabilmelerini güvence altına almıştır (aklanma).

Diriliş, İmanlının Gelecekteki Dirilişinin Kanıtıdır. Yuhanna 11:25'te İsa şöyle der, "Diriliş ve yaşam Ben'im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır." Eğer Mesih mezarda kalsaydı, bu vaat boşa çıkmış olurdu. Onun ölüm üzerindeki yetkisi dirilişinde gözler önüne serilmiştir.

Diriliş Mesih'in ona iman edenleri diriltecek güce sahip olduğunu kanıtlar. 1. Korintliler 6:14'te Elçi Pavlus şöyle yazar, "Rab'bi dirilten Tanrı, kudretiyle bizi de diriltecek."

Diriliş Dünyanın Bir Rabbi ve Yargıcı Olduğunun Kanıtıdır. Kutsal Kitap bizlere Mesih'in yalnızca dirilmediğini, aynı zamanda Tanrı'nın O'nu tüm yaratılış üzerine Rab ve Yargıç olarak yükselttiğini öğretir. Dirilişten sonra verilen ilk vaazda Elçi Pavlus, Yahudiler'e şöyle bildirir, "Böylelikle bütün İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin: Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır." Elçi Pavlus şu gerçeği de bildirir:

> Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin. (Filipililer 2:9-11)

> Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor. Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi'yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir. (Elçilerin İşleri 17:30-31)

Diriliş Müjdesi bizlere Hristiyanlığın bir kurallar listesinden veya hayat felsefesinden ibaret olmadığını göstermektedir. Hristiyanlık, üzerinde tartışılacak veya hakkında belirli bir fikre sahip olunacak bir konu değildir. Hristiyanlığın kalbinde hala yaşamakta olan İsa Mesih vardır. Rab İsa, Sözü'yle, yani Kutsal Kitap aracılığıyla bugün de konuşmakta ve kudretle günahkârları kurtarmaktadır. O'nunla tanıştınız mı? O, sizi gerçekleştirdiği görkemli ölümü ve dirilişiyle kurtardı mı?

Mesih'in Gerçekleştirdiği Eylem

Ölümünün hemen öncesinde Mesih şöyle demiştir, "Tamamlandı!" (Yuhanna 19:30). Bu kısa ifade Mesih'in zafer ilanıdır. Ölümü sayesinde O, insanlığın kurtuluşu için gereken her şeyi gerçekleştirmiştir. Bizlere karşı Tanrı'nın adaletinin gerektirdikleri sağlanmış ve Tanrı'nın gazabı yatıştırılmıştır. Tanrı hem adil kalan hem de kötüleri aklayan Tanrı'dır (Romalılar 3:25-26). Mesih'in çarmıhında sevgiyle sadakat buluşmuş, doğrulukla esenlik öpüşmüştür (Mezmurlar 85:10). Artık bağışlanma ve aklanma, Mesih'e ve gerçekleştirdiği eyleme iman eden herkese açıktır.

> Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz.... Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. (Roma-

lılar 5:1; 8:1)

İsa, “Yol, gerçek ve yaşam Ben’im” dedi. “Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemez. (Yuhanna 14:6)

Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur. (Elçilerin İşleri 4:12)

Çünkü tek Tanrı ve Tanrı’yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa’dır. (1. Timoteos 2:5)

Vereceğimiz Yanıt

Günahkâr insanlık için Tanrı’nın yaptıklarını gördük. Şimdi kendimize bunlara nasıl yanıt vereceğimizi veya bu denli büyük bir kurtuluşa nasıl kavuşacağımızı sormamız gerekiyor. Kutsal Kitap tüm insanlardan iki şey talep eder: (1) günahlarından tövbe etmeleri ve (2) Mesih’e ve gerçekleştirdiği eyleme güvenmeleri:

[İsa Mesih şöyle dedi], “Zaman doldu. Tanrı’nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde’ye inanın!” (Markos 1:15)

[Elçi Pavlus şöyle diyordu], "Hem Yahudiler'i hem de Grekler'i, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya inanmaya çağırdım." (Elçilerin İşleri 20:21)

Tövbe

Tövbe, Tanrı'nın armağanıdır (Elçilerin İşleri 11:18) ve düşünce değişimiyle sonuçlanan bir şekilde Kutsal Ruh'un günahkârın yüreğinde çalışmasıdır (1. Selanikliler 1:5, 9). Yüreğin zihnimizin, irademizin ve duygularımızın kontrol merkezi olduğunu anlamadığımız sürece bu ifade bizlere çok yüzeysel gelebilir. Dolayısıyla düşünce değişimi her zaman tavır ve davranışlarımızdaki gerçek değişimlerle kendini kanıtlar.

Harika bir tövbe örneğini daha sonrasında Elçi Pavlus olarak da bilinen Tarsuslu Saul'un yaşamında bulabiliriz. Bilgisizlik ve inançsızlık içerisinde Pavlus, Nasıralı İsa'nın bir düzenbaz ve kâfir olduğunu ve O'nu takip eden herkesin Tanrı'nın düşmanları olarak ölümü hak ettiğini düşünüyordu (Elçilerin İşleri 9:1-2; 1. Timoteos 1:13). Ancak bir gün Şam yolundayken dirilmiş Mesih ile karşılaştı (Elçilerin İşleri 9:3-8) ve İsa hakkında yanıldığını keşfetti. İsa'nın bir kâfir olduğunu düşünmüştü, ancak sonrasında O'nun Tanrı'nın Oğlu, vaat edilmiş Mesih ve dünyanın Kurtarıcısı olduğunu anladı. Pavlus kendi doğruluğunun Yasa'ya itaatle kazanıl-

dığını düşünmüştü, ancak kendisinde iyi bir şey olmadığını (Romalılar 7:18) ve kurtuluşun Tanrı'nın bir armağanı olduğunu gördü (Efesliler 2:8-9). İsa'nın öğrencilerinin, İsrail'in düşmanları olduğunu ve yaşamaya layık olmadıklarını düşünmüştü (Elçilerin İşleri 8:1), ancak kendisinin aslında gerçek İsrail'e zulmettiğini (Galatyalılar 6:16) ve Tanrı'nın oğullarını ve kızlarını ölüme götürdüğünü fark etti (Romalılar 8:14-15).

Mesih İsa'yla tek bir karşılaşmada Tarsuslu Pavlus, o gururlu ve kendini beğenmiş Ferisiler'in Ferisisi haksız çıktı. Tövbe etti ve "havralarda İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu hemen duyurmaya başladı" (Elçilerin İşleri 9:18–22). "Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor" haberi Yahudiye'deki bütün kiliselere ulaştı (Galatyalılar 1:22-23). Pavlus'taki düşünce değişimi onun geri kalan her şeyde değişmesine yol açtı!

Düşünme Şeklimizdeki Değişimler. Tövbenin bizlerde yarattığı düşünce değişimi Tanrı'nın doğru ve bizlerin yanlış olduğunu idrak etmemizi sağlar.

> Çünkü biliyorum isyanlarımı, günahım sürekli karşımda. Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim, senin gözünde kötü olanı yaptım. Bu nedenle, söylediklerinde haklı, yargılarında adilsin. (Mezmurlar 51:3-4)

> RAB Tanrım'a dua edip günahlarımızı itiraf ettim. Şöyle dedim: "Ya Rab, kendisini sevenlerle, buyruklarına uyanlarla yaptığı antlaşmaya bağlı kalan yüce ve görkemli Tanrı! Buyruklarından, ilkelerinden ayrılıp günah, suç işledik, kötülük yaptık, başkaldırdık." (Daniel 9:4-5)

Duygularımızdaki Değişimler. Günahkârlığımızı ve suçluluğumuzu içtenlikle idrak edebilmek, bizleri içten bir kedere, utanca ve hatta kendimize ve yaptıklarımıza yönelik nefrete yol açar. Bir zamanlar sevdiğimiz günahtan yoğun bir utanç ve pişmanlık içerisinde iğrenmeye başlarız.

> Bütün yaptıklarınızı, kendinizi kirlettiğiniz bütün uygulamaları orada anımsayacak, yaptığınız kötülüklerden ötürü kendinizden tiksineceksiniz. (Hezekiel 20:43)

> Yanlış yola saptıktan sonra pişman oldum. Aklım başıma gelince bağrımı dövdüm. Gençliğimdeki ayıplarımdan utandım, rezil oldum. (Yeremya 31:19)

> Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum.... Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak? (Romalılar 7:15, 24)

> Şimdi seviniyorum; acı duymanıza değil, bu acınızın sizi tövbeye yöneltmesine seviniyorum. Tanrı'nın isteğine uygun olarak acı çektiniz. Böylece hiçbir şekilde bizden zarar görmediniz. (2. Korintliler 7:9)

> Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur, alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı. (Mezmurlar 51:17)

Davranışlarımızdaki Değişimler. Farklı düşünme iddiamız veya dışarıya yansıttığımız duygular, kendi başına içten bir tövbenin kanıtı değildirler. Gerçek tövbeye aynı zamanda doğru davranışlar doğuran bir irade eşlik eder ve bu irade özellikle günahtan yüz çevirmeyi ve yüzümüzü itaatle Tanrı'ya dönmemizi sağlamalıdır.

> Bundan böyle tövbeye yaraşır meyveler verin. (Matta 3:8)

> "Önce Şam ve Yeruşalim halkını, sonra bütün Yahudiye bölgesini ve öteki ulusları, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırdım." (Elçilerin İşleri 26:20)

> Çünkü herkes bizi ne kadar iyi karşıladığınızı anlatıp duruyor. Yaşayan gerçek Tanrı'ya

kulluk etmek, O'nun ölümden dirilttiği ve bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa'nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar (1. Selanikliler 1:9-10).

Öz Değerlendirme: Tövbe Ediyor Musunuz?

Kurtuluşa kavuşabilmemiz için tövbe etmemiz gerektiğini öğrendik. Geriye şu kişisel soru kalıyor: Tövbe ettiniz mi? Tövbe ediyor musunuz? Aşağıdaki sorular hayatınızda içten bir tövbenin gerçekten mevcut olup olmadığını keşfetmenize yardımcı olacaktır.

- Tanrı hakkındaki düşünceleriniz artık farklı mı? Her şeyin merkezinde sizin değil, Tanrı'nın olması gerektiğini görüyor musunuz? Tanrı'yı umursamayışınızın üzüntüsünü yaşıyor musunuz? O'nun değerini kavramaya başlıyor musunuz? O'nu arayıp tanımayı arzuluyor musunuz?

- Günah hakkındaki düşünceleriniz artık farklı mı? Günahın Tanrı'ya karşı işlenen adi ve korkunç bir suç olduğunu görüyor musunuz? Günahınızdan ötürü pişmanlık ve utanç duyuyor musunuz? Günahın mahkûmiyetinden ve ona kölelikten kurtulmayı arzuluyor musunuz? Günahınızı itiraf

edip Tanrı'ya dönerek O'ndan merhamet aramaya kararlı mısınız?

- Kurtuluş yolu hakkındaki düşünceleriniz artık farklı mı? Kendi iyi eylemlerinizle Tanrı'ya dönemeyeceğinize, yalnızca Mesih'le ve O'nun gerçekleştirdiği eylemle bunun mümkün olduğuna tamamen katılıyor musunuz? Gösterdiğiniz en iyi eylemlerin Tanrı'nın önünde kirli bir paçavra gibi olduğunu kabul edip kendi doğruluğunuza güvenmeyi tamamen reddediyor musunuz?

Eğer bu soruları onaylıyorsanız ve bu sorular hayatınızda yer etmeye başlamış olan gerçeklerse, bu, Tanrı'nın gözlerinizi gerçeği görmek üzere açarak ve kurtuluşa götüren tövbeyi size bahşederek yüreğinizde çalışmakta olduğunun bir göstergesidir.

Eğer bu sorulara evet diyemiyor fakat kurtuluşu arzuluyorsanız, duayla birlikte Tanrı'yı O'nun Sözü'nde aramaya devam edin. Öncesinde üzerinde durduğumuz ayetler ışığında Kutsal Kitap ayetlerini tekrardan gözden geçirin. Tanrı'ya yakarmaya devam edin ve O sizin yüreğinizde bir değişim yaratana dek O'nu Kutsal Kitap aracılığıyla arayın.

İman

Kurtaran iman tövbeyle gelir. İman Tanrı'nın varlığına inanmaktan çok daha fazlasıdır; Tanrı'nın karakterine ve Sözü'nün doğruluğuna olan güveni, itimadı ve bağlılığı da kapsar. Kutsal Kitap şöyle der, "Sen Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!" (Yakup 2:19). İçten imana sahip insanlar sadece Tanrı'nın varlığına inanmakla kalmaz, aynı zamanda O'nun söylediklerine güvenir ve tamamıyla bel bağlarlar.

İmanı Tanımlayalım

Kutsal Kitap imanı şu şekilde tanımlar: "İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır" (İbraniler 11:1). Bu bizleri çok önemli bir soruya götürür: Aklı başında bir insan, ümit ettiği bir şeye nasıl güvenir veya hiç görmediği bir şeyin varlığından nasıl emin olabilir?

Bu sorunun cevabı Tanrı'nın karakterinde, Kutsal Kitap'ın güvenilirliğinde ve Kutsal Ruh'un hizmetinde yatar. Tanrı bizlere Kutsal Kitap'ta vaat ettiği için günahlarımızın bağışlandığından, Tanrı'yla barıştığımızdan ve sonsuz yaşam umudumuzdan emin olabiliriz (Titus 1:2-3). Aynı zamanda Tanrı'nın Ruh'u bunların doğru olduğunu yüreklerimizde doğrular (Yuhanna 16:13; Romalılar 8:14-16; Galatyalılar 4:6; 1. Yuhanna 2:20, 27).

İmana Odaklanalım

Kurtaran iman her şeyden önce Mesih'in Kurtarıcımız olduğuna ve O'nun Tanrı karşısındaki tek doğruluğumuz olduğuna inanmayı içerir. İçten tövbenin en büyük kanıtlarından biri günahtan yüz çevirmektir. Ancak bizler yalnızca günahtan değil, aynı zamanda Tanrı'nın önünde doğru bir şekilde durabilmek adına kendi erdemlerimize veya iyi eylemlerimize güvenmekten de vazgeçeriz. Tüm sözde kişisel doğruluğumuz ve yaptığımız iyi şeyler kirli paçavra gibidir (Yeşaya 64:6) ve bunları kurtuluşu sağlayan araçlar olarak görmeyi kesinlikle reddederiz. Biliyoruz ki eğer Tanrı'yla barışacaksak, bu bizim O'nun için yaptıklarımızdan kaynaklanmaz, Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla bizim için gerçekleştirdiği harika eylemden kaynaklanır. Aşağıda yer alan Kutsal Kitap ayetlerini koşulsuz bir şekilde kabul ederiz.

> Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz. (Galatyalılar 2:16)

> Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. Ancak çalışmayan, ama tanrısızı aklayana

iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır. (Romalılar 4:4–5)

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. (Efesliler 2:8-9)

İmanı Örneklendirelim

Kutsal Kitap, İbrahim'in hayatını kullanarak bizlere içten imana dair harika bir örnek sunmaktadır. İbrahim ve karısı Saray, çocuk sahibi olunabilecek yaşları çoktan geçmişken, Tanrı onlara bir oğul vaat etti. Bu vaadi duyan İbrahim "Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi" diye yazmaktadır (Romalılar 4:21). İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı (Romalılar 4:3).

Söz konusu Müjde olduğunda içten iman, Tanrı'nın kendi hakkında, bizim hakkımızda, İsa Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişiyle gelen kurtuluş hakkında söylediklerine inanmayı ve güvenmeyi içerir. İnanmak, Tanrı'nın bizlere İsa Mesih aracılığıyla vaat ettiği her şeyi yapacak güçte ve istekte olduğuna tamamen ikna olmak demektir. Aşağıdaki ayetler Tanrı'nın neler vaat ettiğine güzel bir örnek oluşturmaktadır.

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki,

biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. (Yuhanna 3:16)

Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. (Yuhanna 1:12)

[İsa şöyle dedi,] "Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir." (Yuhanna 5:24)

Öz Değerlendirme: İman Ediyor Musunuz?

Kurtulmak için İsa Mesih'e iman etmek zorundayız. Geriye şu kişisel soru kalıyor: İman ettiniz mi? Mesih'e ve yaptıklarına inanıyor, güveniyor ve tamamıyla bel bağlıyor musunuz? Aşağıdaki sorular hayatınızda içten imanın gerçekten mevcut olup olmadığını keşfetmenize yardımcı olacaktır.

- Kurtuluşun İsa Mesih dışında başka hiçbir isimde olmadığına ikna oldunuz mu? Diğer sözde peygamber ve kurtarıcıların söylediklerinin yanlış olduğuna ikna oldunuz mu? Sonsuz esenliğinizi yalnızca tek bir kişinin, yani Nasıralı İsa'nın gücüne ve sadakatine

teslim ediyor musunuz?

- Kurtuluşunuzun kendi erdem veya eylemlerinizin bir sonucu olmadığına ikna oldunuz mu? En doğru eylemlerinizin bile Tanrı'nın önünde kirli paçavra gibi olduğuna ikna oldunuz mu? Eylemlere bağlı kurtuluşun tamamen umutsuzca bir şey olduğuna ikna oldunuz mu?

- Bütün güveninizi sizi günahlarınızdan kurtarması için Tanrı'nın Oğlu'na teslim ettiniz mi? O'na size Kutsal Kitap gerçeklerini öğretsin, kanı ile günahlarınızı bağışlasın ve Ruhu'yla yüreğinizi değiştirsin diye teslim oldunuz mu?

Eğer bu soruları onaylıyorsanız, bu, Tanrı'nın gözlerinizi gerçeği görmek üzere açarak ve kurtuluşa götüren tövbeyi size bahşederek yüreğinizde çalışmakta olduğunun bir göstergesidir.

Eğer bu sorulara evet diyemiyor fakat kurtuluşu arzuluyorsanız, duayla birlikte Tanrı'yı O'nun Sözü'nde aramaya devam edin. Öncesinde üzerinde durduğumuz ayetler ışığında Kutsal Kitap ayetlerini tekrardan gözden geçirin. Tanrı'ya sizin imansızlığınızın üstesinden gelmesi ve sizi kurtarması için yakarmaya devam edin. Kutsal Kitap şöyle vaat eder, "Rab'bi

adıyla çağıran herkes kurtulacak" (Romalılar 10:13). Tanrı'nın Ruhu sizi Tanrı'nın bir çocuğu olduğunuzdan emin kılana dek O'nu Kutsal Kitap aracılığıyla aramaya devam edin.

> Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. (Romalılar 8:16)

> Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruhu'nu yüreklerinize gönderdi. (Galatyalılar 4:6)

Kurtuluş Güvencesi

İsa, Hristiyan olduğunu iddia eden veya O'nun Rab olduğunu ikrar eden herkesin Göklerin Egemenliği'ne girmeyeceği konusunda bizleri uyarmıştır (Matta 7:21). Birçok kişi yargı gününde kandırıldıklarını ve Mesih'in onları aslında hiç tanımadığını öğrendiklerinde dehşete düşecektir (Matta 7:23). Bu sarsıcı gerçek bizleri çok önemli bir soruyla karşı karşıya bırakıyor: Gerçekten iman ettiğimizden ve sonsuz yaşama sahip olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

İsa Mesih'in gerçek öğrencileri meyvelerinden tanınır (Matta 7:16, 19). Bir başka ifadeyle, gerçek imanın gözle görülür kanıtları vardır. Kurtuluş, yapılan eylemlerin bir sonucu değildir, tam tersine eylemler, kurtuluşun göstergesidir. Yakup şöyle yazar, "Eylemlerin

olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim.... Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür" (Yakup 2:18, 26).

Kurtuluş, yüreğimizde Kutsal Ruh tarafından gerçekleştirilen, Tanrı'nın doğaüstü ve baştan yaratıcı bir nitelikteki eylemidir. Bu sebeple Elçi Pavlus şöyle yazar, "Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur" (2. Korintliler 5:17). Mesih'e gerçekten iman etmişsek, bizleri Tanrı'yı tanımaya ve O'nu hoşnut etmeye sürükleyecek yeni arzulara sahip yeni yaratıklarız demektir. Bu yüzden de hepimiz, Tanrı'nın içimizde gerçekleştirdiği kurtaran eylemini hayatlarımızda yansıtacak şekilde yaşamaya başlarız.

Elbette bu, kurtuluşun iman ve eylemler aracılığıyla kazanıldığı veya çeşitli eylemlerle kendimizi kurtuluş sürecinde tutmamız gerektiği anlamına gelmez. Burada bahsedilen şey yeniden doğuşun (Yuhanna 3:3, 5) ve Tanrı'nın bizlerde devam etmekte olan işleyişinin (Efesliler 2:10; Filipililer 1:6; 2:13), bizlerin Tanrı'nın çocukları olduğumuz gerçeğini dışarıya yansıtmaya devam edeceğidir. Hristiyanlar olarak günahla büyük mücadelelerimiz olacak ve bir süreliğine ciddi günahlara da düşebiliriz. Ancak gerçekten yeniden doğmuşsak, öyle bir durumda kalmaya devam etmeyip tövbe ederek Mesih'in benzerliğine dönüşme yolunda ilerle-

yeceğizdir. Bu güvenceye alınmış bir gerçektir çünkü bizlerde iyi bir işe başlamış olan Tanrı, başladığı işi tamamlayacaktır (Filipililer 1:6).

İmanın Göstergeleri

Kutsal Kitap bizlere Hristiyanlar'ın iman yolunda olup olmadıklarını test etmelerini, değerlendirmelerini söylemektedir (2. Korintliler 13:5). Ancak böyle bir değerlendirmenin doğru bir şekilde yapılabilmesi için elimizde doğru bir ölçütün bulunması gerekir. Kendimizi yine kendi fikirlerimize veya başkalarının fikirlerine göre yargılamak bilgece olmaz. Tanrı Sözü, imanımızın içtenliğini değerlendirerek kurtuluş güvencesine daha da çok sahip olabilmemiz için tek uygun ölçüttür. Kutsal Kitap'ta bunun için özel olarak yazılmış bir kitap mevcuttur: 1. Yuhanna. Yuhanna şöyle der, "Tanrı Oğlu'nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz diye bunları yazdım" (1. Yuhanna 5:13).

Birinci Yuhanna, her Hristiyan'ın hayatında belirli ölçülerde bulunabilecek birkaç özellikten bahsetmiştir. Bu özelliklerin yaşamımızda bulunduğu ölçüde bizler de Mesih'i gerçekten tanıdığımızdan ve O'nun gücüyle değişmekte ve dönüşmekte olduğumuzdan emin olabiliriz. Mesih'e yürekten dönmüş olmanın işaretleri aşağıdaki cümlelerde özetlenmiştir. Kendimizi bu cümleler ışığında dikkatle ve duayla değer-

lendirmemiz yerinde olacaktır.

- Hristiyanlar ışıkta yürür (1. Yuhanna 1:5-7). Hristiyanlar'ın karakteri ve davranışları, Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta açıklanan isteğiyle sürekli olarak artan biçimde örtüşür hale gelir.

- Hristiyanlar hayatlarındaki günahlara karşı hassastır ve bunları sürekli itiraf ederler (1. Yuhanna 1:8-10). Hristiyanlar günaha karşı bağışık değildirler, ancak günahtan nefret edip onunla mücadele ederler. Hayatlarında tövbe, itiraf ve kademeli olarak günah karşısında kazanılan zaferler belirgindir.

- Hristiyanlar Tanrı'nın buyruklarını yerine getirirler (1. Yuhanna 2:3-4). Hristiyanlar doğru olanı yaparlar (1. Yuhanna 2:29; 3:7, 10) ve yaşam tarzları itibarıyla kendilerini günaha teslim etmezler (1. Yuhanna 3:4, 6, 8-9). Hristiyanlar'ın hayatlarında Tanrı'nın isteğine uyum, itiraf ve tanrısal ölçütlerinden uzaklaşılmasından kaynaklanan tövbe belirgindir. Bu, Hristiyanlar'ın Tanrı'nın buyruklarına mükemmel bir şekilde itaat edebilme yetisine sahip oldukları anlamına gelmez. Bunun anlamı Hristiyanlar'ın Tanrı'nın buyruklarını gittikçe daha fazla takdir ettikleri ve buyruklara itaat yolunda daha

da geliştikleridir.

- Hristiyanlar, Mesih'in yürüdüğü yolda yürürler (1. Yuhanna 2:6). Gerçek öğrencilerin en büyük arzusu Efendileri gibi olabilmektir (Matta 10:25). Her şeyde Mesih'i örnek almak isterler (1. Korintliler 11:1; Efesliler 5:1). Bunların bir sonucu olarak Hristiyanlar, bu düşmüş dünyaya uyma ve insanların beğenisini kazanmaya yönelik artan bir isteksizlik duyarlar.

- Hristiyanlar diğer Hristiyanlar'ı sever, onlarla dostluk içerisinde olur ve onlara çeşitli şekillerde hizmet ederler (1. Yuhanna 2:9-11). Bu, kurtuluşun en büyük göstergelerinden biridir (Matta 25:34-40; 1. Yuhanna 3:14-18).

- Hristiyanlar dünyaya karşı artan bir antipati duyar ve dünyayı benimsemezler (1. Yuhanna 2:15-17). "Dünya" bu noktada Tanrı'ya ve O'nun doğasına karşı gelmekte olan tüm dünyevi düşünce, tutum ve davranışa karşılık gelmektedir.

- Hristiyanlar bir zamanlar Mesih ve elçileri aracılığıyla kiliseye verilmiş olan iman öğreti ve uygulamalarına devam ederler (1. Yuhanna 2:19, 24; Yahuda 3). Hristiyanlar,

Tanrı tarafından eğitilmiş olup (Yeremya 31:34; Yuhanna 6:45) her yanlış öğretinin rüzgarıyla sürüklenmezler (Efesliler 4:14).

- Hristiyanlar kendilerini paklarlar (1. Yuhanna 3:3). Kutsallıkta, yani ahlaki paklık konusunda daha da gelişmeye çalışırlar (2. Korintliler 7:1; 1. Timoteos 4:7; 1. Petrus 1:15-16). Bu yalnızca kötülükten uzaklaşmayı değil, aynı zamanda Tanrı'ya daha fazla yaklaşarak iyi olana sımsıkı tutunmayı da içerir.

- Hristiyanlar İsa'nın Mesih, Tanrı'nın Oğlu ve dünyanın Kurtarıcısı olduğuna iman edip bunu ikrar ederler. (1. Yuhanna 2:22-23; 4:2, 13-15). Hristiyanlar'ın yüce ve tek kurtuluş umudu Mesih'te ve Mesih'in eylemindedir. Tanrı'nın, Oğlu İsa Mesih aracılığıyla sağladığı sonsuz yaşam sözüne inanırlar (1. Yuhanna 5:10-12).

- Hristiyanlar Tanrı'nın sevgisi ve disiplini altındadır (İbraniler 12:5-11). Tanrı, kendi çocuklarının olgunluktan uzak ve itaatsizlik içerisinde yaşamaya devam etmelerine izin vermez, kendi kutsallığını paylaşarak doğruluk meyveleri verebilmeleri için onları disipline eder. Bu nokta, Mesih'e yürekten dönmüş olmanın en büyük işaretlerinden

veya özelliklerinden biridir.

Kurtuluşun Bizlere Kazandırdıkları

Kurtuluşun bizlere kazandırdığı her şeyi bu kitapçıkta tam anlamıyla ele almak mümkün olmasa da bunlardan birkaç tanesine göz atmamız faydalı olacaktır. İlk olarak, Hristiyan yeniden doğar. Kutsal Kitap bizlere her insanın ruhsal olarak ölü doğduğunu ve Tanrı'ya sevgi ve itaatle karşılık verme konusunda isteksiz olduğunu öğretmektedir (Romalılar 8:7; Efesliler 2:1). Mesih'e iman edenler ise yeniden doğmuş (Titus 3:5) ve ruhsal olarak diriltilmişlerdir (Efesliler 2:5), öyle ki onlar artık yeni yaşam yolunda yürüyebilsinler (Romalılar 6:4). İmanlı kişi, Tanrı'dan zevk alan ve O'nu hoşnut etmeyi hedefleyen yeni yüreğiyle yeni bir yaratıktır (Hezekiel 36:26-27; 2. Korintliler 5:17; 1. Yuhanna 5:3). Bu, "yeniden doğmak" tabirinin gerçek anlamıdır (Yuhanna 3:3; ayrıca bkz. Yuhanna 3:5; 1. Yuhanna 5:1). Bizler sadece düşüncemizi değiştirmedik, Tanrı baştan sonra doğamızı değiştirdi!

İkinci olarak, Hristiyan Tanrı'nın önünde aklanmıştır (Romalılar 5:1). Bunun anlamı yalnızca geçmiş, şimdiki ve gelecek günahlarımızın bağışlanması değil, aynı zamanda Mesih'in kusursuz doğruluktaki yaşamının bizlere aktarılması demektir. Her ne kadar günahla olan mücadelemiz devam edecek ve bizler sık sık

bu mücadelede başarısız olacak olsak da Tanrı, bizlerin O'nun önünde doğru olduğumuzu ilan etmiştir ve bizlere bu şekilde davranmaktadır (Romalılar 8:33-34; 2. Korintliler 5:21).

Üçüncü olarak, Hristiyan evlat edinilmiştir. Tanrı, her şeyin egemen Yaratıcısı ve tüm insanlığın Hakimidir. Ancak biz iman edenler için O, aynı zamanda Babamızdır (Galatyalılar 4:5; Efesliler 1:5). Mesih'e iman aracılığıyla Tanrı'nın ailesine evlat edinildik ve evlatlığın bütün ayrıcalıklarından yararlanmaktayız (Yuhanna 1:12). Bu her ne kadar gerçek olamayacak kadar harika görünse de Tanrı bizleri kendi Oğlu'nu sevdiği gibi seviyor (Yuhanna 17:23) ve gelecekteki mirasımızın güvencesi olarak bizlere Ruhu'nu veriyor (Romalılar 8:15; Efesliler 1:13-14).

Dördüncü olarak, Hristiyan'ın içinde Kutsal Ruh bulunmaktadır. Bu dünyada yalnız yürümüyoruz; Mesih, içimizde olması için bizlere Kutsal Ruh'u göndermiştir (Yuhanna 14:16-17). Ruh, Mesih'e tanıklık eder, öğretir, yönlendirir, yardım eder, ikna eder ve imanlıyı cennette beklemekte olan Tanrı'nın tüm doluluğunun güvencesi olarak bizlerde çalışır (Yuhanna 14:16; 15:26; 16:7-8; Romalılar 8:14; 2. Korintliler 1:22; 5:5; Efesliler 1:14; 1. Yuhanna 2:27). Kutsal Ruh aracılığıyla İsa, İmmanuelimiz olmaya devam eder ve İmmanuel, "Tanrı bizimle" anlamına gelir (Ye-

şaya 7:14; Matta 1:23).

Beşinci olarak, Hristiyan sonsuz yaşama kavuşmuştur. Sonsuz yaşamın bizler için İsa Mesih'e iman ettiğimiz anda başladığını anlamak önemlidir (Yuhanna 5:24). Sonsuz yaşam yalnızca yaşam süresi açısından değil (sonu gelmez bir yaşam); aynı zamanda niteliği açısından da önemlidir (Tanrı'yla dostluk). İsa şöyle demiştir, "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalarıdır" (Yuhanna 17:3).

Altıncı olarak, Hristiyan Tanrı'nın yapıtıdır. Tanrı'nın bizi akladığının en önemli göstergelerinden biri, O'nun bizim hayatlarımızda işleyerek bizi kutsallaştırmaya devam etmesidir. Kutsal Kitap bizlere Tanrı'nın disiplini de dahil olmak üzere her şeyin bizim Mesih'in benzerliğine dönüşebilmemiz ve Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işleri yapmamız için işlev gördüğünü öğretmektedir (Romalılar 8:28-29; Efesliler 2:10; İbraniler 12:5-11). Tanrı'nın bizim dönüştürülme sürecimizde sonu gelmez şekilde işliyor olacağını bilmek ne büyük bir ayrıcalıktır. Elçi Pavlus, "Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var" diye yazmıştır (Filipililer 1:6).

Son olarak, Hristiyan yüceltilecektir. Harika ve kesin olan umudumuz şudur ki, Mesih dirilmiş olduğu için O döndüğünde bizler de

ölümden dirilerek yüceltileceğiz (Romalılar 8:11, 17, 29-30). Ölümlü bedenlerimiz Mesih'in görkemli bedeninin benzerliğine dönüşecek ve bizler de artık günah, ölüm ve bozulmayla karşı karşıya kalmayacağız (1. Korintliler 15:53-54; Filipililer 3:20-21; 1. Selanikliler 4:16-17). Yalnızca doğruluğun hüküm sürdüğü yeni bir gök ve yeni bir yeryüzünde sonsuzluklar boyunca Rab ile birlikte olacağız (Yuhanna 14:2; 1. Selanikliler 4:17; 2. Petrus 3:13; Vahiy 21:1-4, 22-27).

Öyleyse Nasıl Yaşamalıyız?

Kutsal Kitap bizleri çağrımıza yaraşır bir şekilde yaşamaya (Efesliler 4:1), Mesih'in benzerliğine gittikçe daha fazla dönüşmeye (Romalılar 8:29) ve Tanrı'nın bizler için hazırladığı iyi işler yolunda yürümeye çağırmaktadır (Efesliler 2:10). Tanrı'nın merhametleri karşısında O'na kendi hayatlarımızı kutsal, diri ve O'nu hoşnut eden birer kurban olarak sunmamız gerekir (Romans 12:1-2). Aşağıdaki pratik yönergeler bizlere bu muhteşem yolda yardımcı olabilmek amacıyla Kutsal Kitap'tan alınmıştır.

Kutsal Kitap'ı Çalışmak

Tanrı'ya ilişkin, O'nun Mesih'te bizler için yaptıklarına ve bizlerin hayatlarına yönelik isteğine ilişkin bilgilerimizi derinleştirmeliyiz. İmanda güçlenmeli, itaat konusunda yüreklenmeli ve Tanrı'nın benzeyişine daha da fazla dönüşme-

liyiz. Bunlar yalnızca Kutsal Kitap'ı okumayla, çalışmayla, ezberlemeyle ve ona itaatle sağlanabilir. Kutsal Kitap, Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır (2. Timoteos 3:15-17). Bu sebeple Kutsal Kitap gerçeklerini bilmeye ve onları hayatımıza uygulamaya özen göstermeliyiz (2. Timoteos 2:15). İsa şöyle demiştir, "İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" (Matta 4:4).

Duaya Zaman Ayırmak

Tanrı bizimle Kutsal Kitap aracılığıyla, bizler ise O'nunla dua aracılığıyla konuşuruz. Kendi başımıza hiçbir şey yapamayız (Yuhanna 15:4-5), ancak Mesih'in gücüne dayanarak ve O'na olan ihtiyacımızı O'na duayla bildirerek verimli olabiliriz (Yuhanna 15:7-8). Kutsal Kitap duanın gerekliliği, duanın faydaları ve dua edenlerin alacağı bereket vaatlerine ilişkin öğretilerle doludur (Matta 7:7-11; Luka 11:1-13; Yakup 4:2). Bunlardan dolayı ve daha birçok sebeple, kendimizi duaya adamalı ve asla usanmamalıyız (Luka 18:1; Koloseliler 4:2).

Dua, Tanrı'yla iletişim kurmaktır. Dualarımız tapınma, övgü veya şükranlar sunmak, Tanrı'nın isteğinin hayatlarımızda, ailelerimizde, kiliselerimizde ve dünyada gerçekleşmesini istemek, Tanrı'nın kendi bilgeliği uyarınca ih-

tiyaçlarımızı karşılamasını dilemek, günahlarımızı itiraf etmek ve günahla edilen mücadelede ruhsal güç aramak gibi birçok şeyi içerir. Dua etmeyi öğrenmenin en iyi yollarından biri, Kutsal Kitap'ta yer alan duaları çalışmaktır. En faydalı dua örneklerden biri bizlere Matta 6:9-13 ayetlerinde sunulmuştur.

Vaftiz Yoluyla Topluluk Önünde Mesih'le Özdeşleşme

Yalnızca imanla kurtuluruz, ancak Mesih iman edenlerin O'nunla ve halkıyla topluluk önünde vaftiz yoluyla özdeşleşmelerini buyurmuştur (Matta 28:18-20; Elçilerin İşleri 8:36-37).

Kutsal Kitap'ı Temel Alan Bir Kiliseye Katılma

Her gerçek imanlının onunla benzer fikirde olan diğer imanlılar topluluğuyla bütünleşmesi Tanrı'nın isteğidir (İbraniler 10:23-25). Kutsal Kitap'ı temel alan bir kilisenin özellikleri şu şekildedir:

- Kutsal Kitap'ın yanılmazlığına ve yeterliliğine tam bağlılık

- Kutsal Kitap gerçeğine saygı duyarak onu vaaz edip öğretmeye duyulan istek

- Reformasyon döneminden şimdiye dek varlığını sürdürmüş inanç açıklamalarına ve Üçlübirlik öğretisine sıkı sıkıya bağlı olmak

- Tanrı'ya tam anlamıyla değer vermek ve insanın günahkâr ve muhtaç olduğunu kabul etmek

- Mesih'in ve Müjdesi'nin Hristiyan inancının temelinde olduğuna ve her şeyden önce geldiğine inanmak

- Tövbeye, güvene ve kutsallığa götüren doğru bir iman anlayışına sahip olmak

- Eğlence ve duygu odaklı olmanın aksine Tanrı korkusuyla doğru bir tapınma anlayışına bağlılık

- Kutsal, alçakgönüllü, öğretmeye yetenekli, imanlılara canı pahasına sahip çıkan ve onları ruhsal disiplin altında tutan erkek önderlerin varlığı

- Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde rehberliğe ve kilise disiplinine bağlılık

- Kendisini diğer doğru ve sadık kiliselerin üzerinde görmeden kendi pürüzlerinin bi-

lincinde olup Mesih gibi olma, kutsallık ve sevgi yolunda ilerleme çabası

- Müjdelemeye ve diğer hizmetlere gerçek ve gözle görülür bir bağlılık

- Gayretle duaların edildiği toplantılarla da fark edilir şekilde Tanrı'ya bağımlılık

Kutsallaşmada Gelişim

Kutsal Kitap bizlere kutsallaşmanın (kutsallıktaki bireysel gelişimimiz veya Mesih gibi olma durumumuzun) Tanrı'nın isteği olduğunu öğretir (1. Selanikliler 4:3; İbraniler 12:14; 1. Petrus 1:14-16). Bunun hayatımızda gerçek olabilmesi için Kutsal Kitap'ı okuyarak, dua ederek, imanlılarla paydaşlık ederek ve dünyanın bizleri kirleten günahlarından kendimizi uzaklaştırarak sürekli Tanrı'nın ardından gitmeliyiz (2. Korintliler 6:14-7:1).

Bulunduğumuz Kilisede Hizmet

Kutsal Kitap bizlere her imanlının Kral'ın kâhinlerinden biri olduğunu öğretir (1. Petrus 2:9). Her birimiz, bulunduğumuz kiliseye fayda sağlayacak şekilde ruhsal armağanlarla (yeteneklerle) donatılmışızdır (Romalılar 12:4-8; 1. Korintliler 12:4-7). Düzgün bir kiliseye yalnızca katılmamalı, aynı zamanda yeteneklerimiz uyarınca kilisemizde hizmet etmeliyiz. Kilise hiz-

meti, kilise önderleri veya ihtiyarlarıyla sınırlı değildir. Önderler, kiliselerinin her bir üyesini hizmet için donatmakla yükümlüdürler (Efesliler 4:11-12).

Müjdeleme ve Diğer Hizmetlerde Görev Alma

İsa Mesih'in Müjdesi'nin göğün altındaki her bir ulusa ve her bir kişiye vaaz edilmesi Tanrı'nın isteğidir (Markos 16:15; Luka 24:47). Mesih'in buna ilişkin buyruğu Yüce Görev olarak adlandırılmıştır (Matta 28:18-20) ve her Hristiyan kendi armağanları uyarınca kendisini bu göreve adamalıdır. Hristiyanlar'ın görevleri arasında aynı zamanda imanından dolayı zulüm gören Hristiyanlar ile ilgilenmek, yardıma muhtaç olanlara yardım etmek ve Hristiyan olmayanlara yönelik hayır işleri yapmak da yer almaktadır (Matta 25:31-46; Galatyalılar 6:10; İbraniler 13:3, 16; Yakup 1:27).

Sizlere Yönelik Umudumuz ve Duamız

> Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun. —1. Selanikliler 5:23